

[Continuare de pe pagina 3]

„Copilul meu ! Copilul meu ! S-a terminat ! S-a terminat !” Și în timp ce surorile mele plângeau tare în spatele tatălui meu foarte aplecat, am văzut prin ușa întredeschisă a camerei învecinate, pe fratele meu plecat în rugăciune.

Plină de mirare am întrebat tare : „De ce plângeți ?”

Ce schimbare a adus această întrebare printre cei prezenți ! „Ce ?” a strigat membrul consiliului sanitar X.” Acest copil se va însănătoși ?”

„Așa ceva încă nu ni s-a întâmplat”, au zis împreună ceilalți doi doctori. „Da”, și-a dat cu părerea membrul consiliului sanitar, om temător de Dumnezeu. „Aici suntem de prisos. Aici cârmuiește o putere superioară.”

Și ai mei ? Da, ce să zic ? Și roind de lacrimi, buna mea mamă m-a sărutat pe frunte ; tatăl meu mi-a luat mâna dreaptă, ca și când n-ar fi vrut s-o mai dea, iar în acest timp surorile mele stăteau nemișcate de tot, pentru că nu puteau să-și dea seama ce s-a petrecut.

Apoi a venit și fratele meu. El s-a plecat în tăcere peste patul meu.

Niciun cuvânt n-a trecut peste buzele lui ; dar picătură cu picătură de lacrimi care curgeau pe fața mea, mi-au

vestit liniștit, ce se petrecea în inima lui scumpă de frate. Cu toate că mă simțeam încă foarte bolnavă, am cerut totuși să mă așez și să vorbesc cu ai mei.

Medicii mi-au recomandat să mă menajez. În schimb, li s-a părut nepotrivit să mai rămână și au plecat.

La întrebarea părinților mei : ce am văzut când am strigat : „O, ce frumos a fost !”, le-am povestit despre apariția sau arătarea îngerului.

Ei au îngenunchiat și I-au mulțumit lui Dumnezeu pentru bunătatea lui de negrăit ; am mulțumit și eu împreună cu ei, pe cât mi-a fost posibil.”

Doamna F., rodul rugăciunilor stăruitoare ale fratelui ei, a putut mai târziu, într-adevăr, prin harul lui Dumnezeu, să ducă multe inimi de copii la Domnul Isus. Și mulți credincioși sunt azi acolo, o mărturie vie a eficienței ei binecuvântate de învățătoare. [Preluare din cartea : „Întâmplare” sau Providența Lui Dumnezeu ? | O culegere de povestiri din viață | Editat de Dr. E. Doenges, Darmstadt | Editura : Frații Doenges din Dillenburg | Tipografia: A. Richter, Dillenburg]

„Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !”

ÎL rugăm pe Dumnezeu să vă dăruiască Sărbători Binecuvântate !

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII	
DUMINICA	9 - 12 18 - 20
JOI	18 - 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6

ANUL X, NR. 477 | 29 DECEMBRIE 2024 www.cezareea.ro

Foaia Creștinului

2025

„Tu cercetezi pământul și-i dai belșug, îl umpli de bogății și de râuri dumnezeiești pline cu apă ... Încununezi anul cu bunătățile Tale, și pașii Tăi varsă belșugul”. [PSALMUL 65 : 9, 11]

Vă dorim ca Dumnezeu să vă dea mulți ani care să fie binecuvântați de EL !

Editorial. *Un secol scurs*

La sfârșit de an vom reda un articol scris în urmă cu 125 de ani. La ceas aniversar considerăm că ne va prinde bine să ne amintim ce fel de viață era în urmă cu mulți ani. De ce ?

Pentru a-i mulțumi Lui Dumnezeu pentru viața binecuvântată pe care o avem ! Și să dea Dumnezeu ca în țara noastră să fie pace iar oamenii să se întoarcă la Dumnezeu !

„Tu, care întorci pe oameni în țărână și zici : „Întoarceți-vă, fiii oamenilor !” Căci înaintea Ta, o mie de ani sunt ca ziua de ieri, care a trecut și ca o strajă din noapte.” (Psalmul 90 : 3 – 4)

În urmă cu o sută de ani [n.r. de la data scrierii acestui articol, în 1899] și-a început Napoleon I drumul victorios prin Europa.

Prusia a fost curând supusă jugului Franței, toată Germania a ajuns în mizerie și nenorocire ; 15 ani plini de lupte și vărsare de sânge, de suspine, griji și zbuciumul popoarelor au zburat repede – și cel temut a zăcut în țărână.

Și-a încheiat viața ca un prizonier neputincios, pe Sfânta Elena. Nu el trebuia să pună pecetea istorică a acestui secol scurs, ci reîntemeierea imperiului german, care s-a întărit în unitate și putere sub împăratul Wilhelm I, cel victorios ...

În toată această vrajă a născocirii moderne, omenirea este ca drogată – **omul se idolatrizează el însuși, își admiră propria minte și-L uită pe Dumnezeul veșnic.**

Aceasta este trăsătura caracteristică a prezentului în care îndurarea lui Dumnezeu face să se propovăduiască Evanghelia Lui mântuitoare și Cuvântul Său infailibil în toate popoarele ca niciodată până acum.

[Continuarea de pe pagina 1]

La sfârșitul secolului, în dangătul clopotelor anului ajuns la scadență, în tot zgomotul și agitația vieții moderne răsună cuvântul lui Dumnezeu :

„Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost din neam în neam.

Înainte ca să se fi născut munții și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie Tu ești Dumnezeu !

Tu întorci pe oameni în țărână și zici : „Întoarceți-vă, fiii oamenilor !” ...

Când vine ultimul tău ceas, ceea ce este pământesc se prăbușește în neant.

Poate zgomotul și luciul descoperirilor moderne să consoleze un păcătos muribund ?

Dacă ar trebui să mori fără o nădejde sigură a vieții, te-ar putea ajuta atunci, dacă ai fi într-unul din vapoarele moderne care străbat oceanul cu o viteză mare, ca niște palate plutitoare, strălucind în lumina electrică, dotate cu tot confortul și cu toată strălucirea ?

Nu va fi nici acolo altfel decât în camera în care a murit marele Goethe, care la lumina vie a lumânărilor striga :

„*Mai multă lumină ! Mai multă lumină !*”, când a trebuit să intre în întunecata-întunecată veșnicie, fără mângâierea și pacea lui Isus.

Pentru sufletul tău nemuritor, pământul și tot ce oferă el este și astăzi la fel ca pustia aridă în care Moise, omul lui Dumnezeu, a exclamat acum mai bine de trei mii de ani :

„*Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost din neam în neam !*”

Deci nu este vorba dacă afară oameni călătoresc cu aburi sau electricitate și nici despre ceea ce se tipărește în milioanele de pagini de ziar despre comportarea oamenilor.

Tot ce se cumpără, se fabrică, se tipărește, se telegrafiază, se admiră sau se defăimează pe întreg pământul, este absolut fără valoare și indiferent pentru omul care trebuie să pășească din timp în veșnicie.

Numai un lucru are însemnătate : relația lui cu Dumnezeu.

Dacă păcatul vieții și al inimii lui este înlăturat de harul lui Dumnezeu pentru totdeauna, dacă petele vinii lui sunt spălate cu sângele lui Isus, dacă știe că merge în slava lui Dumnezeu !

Când regele Henric al VIII-lea al Angliei a trebuit să moară în 28 ianuarie 1547, și-a încheiat viața pătată de sânge, împovărată de păcat, în ciuda fastului regal care-l înconjură, cu vorbele :

„*Acum, prieteni, am pierdut totul : regatul, coroana, sufletul !*”

Dar un martor simplu, credincios al lui Isus, care a murit acum câțiva ani, a adormit cu cuvintele :

„*Triumf ! Triumf ! O, strigați : triumf ! Desfășurați steagul !*

Astăzi intră în cerul lui Dumnezeu un păcătos care este spălat în sângele lui Isus !”

Când va veni ceasul acesta pentru tine, secolul scurs nu te poate mângâia nici cu strălucirea patriei noastre renăscute, nici cu toate invențiile și descoperirile sale, ci aceasta o poate face numai Isus, care a murit pe cruce pentru tine.

Harul Lui este cel care te-a ținut în viață până acum, în timp ce în jurul tău milioane de oameni cad morți, ca paiele secerate.

Dacă ai acest unic adăpost : pe Isus, atunci poți pași vesel nu numai în noul secol, ci chiar și în veșnicie.

Poți face lucrul acesta ? [Continuarea în numărul viitor. Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui* | V | Georg von Viebahn, BERLIN | 1900 | Societatea Evanehelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 142]

„*Doamne*”, i-a răspuns vierul, „*mai lasă-l și anul acesta ; am să-l sap de jur împrejur și am să-i pun gunoi la rădăcină.*

Poate că de acum înainte va face rod ; dacă nu, îl vei tăia.” [Luca 13 : 8 – 9]

„ÎNTÂMPLARE” SAU PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU ? Dr. E. Doenges]
ÎNSĂNĂTOȘITĂ ÎN CIUDA TUTUROR AȘTEPTĂRIILOR

„Spre sfârșitul celui de-al 16-lea an al meu”, - așa a povestit doamna învățătoare F. din B. (din Saxonia) – unui prieten al editorului, „m-am îmbolnăvit grav de tifos.

Părinții mei au oferit totul ca să mă mențină în viață. A fost zadarnic. Cel mai bun medic al localității a fost chemat în ajutorul meu. Până la urmă a fost chemat al doilea și în sfârșit, chiar și al treilea.

Dar, acești trei bărbați stăteau lângă patul meu, clătînând din cap și explicându-le alor mei „că nu mai este niciun ajutor de dat.

Poate încă o oră, - apoi totul se va fi terminat.” Chiar am zăcut inconștientă câteva zile, așa că nu știam ce se petrece în jurul meu.

Acolo – în acea stare în care eram, fără ajutor și fără salvare, pot să spun, într-o stare întunecoasă, - am văzut deodată deschizându-se ușa camerei și un înger intrând, într-o lumină strălucitoare.

Întunericul a dispărut. Toată camera era luminată.

Venea spre patul meu cu o blândețe și o noblețe caracteristice.

Dreapta lui ținea o riglă albă, strălucitoare, în care erau gravate multe cifre și numere de argint, asemănătoare cu un metru de măsurat. Deasupra riglei era un mâner de aur.

„Fetițo”, așa mi s-a adresat, cu o voce minunată, cu un clinchet pe care nu-l mai auzisem pe pământul acesta.

„Fetițo, după hotărârea lui Dumnezeu, viața ta a primit azi har.

Căci te-ai născut acum 16 ani, iar ceasul nașterii tale trebuia să fie și ceasul plecării tale, după 16 ani.

Dar pentru că una din rudele tale de sânge se înfățișează mereu înaintea tronului lui Dumnezeu, cu o credință arzătoare și se roagă pentru viața ta, singurul Dumnezeu înțelept a hotărât plin de har, să asculte această stăruință, să-ți prelungească viața și să te cheme să conduci mulți copii la Domnul, ca învățătoare.

Și ca să-ți dai seama că este adevărat și real ceea ce-ți spun, privește această măsură.” –

Am făcut ceea ce mi-a spus și iată că am observat cum mânerul de aur era înfipț chiar în numărul 16.

Atunci, îngerul a apucat rigla de partea de jos și dintr-odată mânerul a fost tras în sus, ca de o mână nevăzută, până s-a oprit la un număr îndepărtat.

„Numărul anilor vieții tale de acum încolo, îți este ascuns”, așa a continuat mesagerul ceresc.

„Așa că fii sănătoasă și dă lui Dumnezeu, Celui Preaînalt, slava care I Se cuvine.” –

Cu aceste cuvinte a ieșit pe ușă. – Și eram din nou în camera întunecoasă.

Încă mult timp am privit spre ușă. Oare nu va veni din nou ? Dar totul era scufundat în tăcere.

„O, ce frumos a fost!”, am strigat și am deschis ochii cu adevărat.

Și ce observam acum ? Trei medici pe care îi cunoșteam stăteau lângă patul meu.

Mama mea stătea la picioarele patului, frângându-și mâinile și sughițând, strigând cu durere amarnică :

[Continuare pe pagina 4]